

Gheorghe Dondorici

Mihaela Orfanu

Admitere la **ACADEMIA DE POLIȚIE**

Sinteze și teste de **ISTORIE**

din toate manualele alternative

Cuprins

- I. Romanitatea românilor în viziunea istoricilor / 9
Testul nr. 1 / 17
Testul nr. 2 / 19
Testul nr. 3 / 22
- II. Secolul al XX-lea între democrație și totalitarism. Ideologii și practici politice în România și Europa / 24
Testul nr. 4 / 34
Testul nr. 5 / 37
Testul nr. 6 / 39
- III. Constituțiile din România / 41
Testul nr. 7 / 49
Testul nr. 8 / 51
Testul nr. 9 / 54
- IV. Autonomii locale și instituții centrale în spațiul românesc (secolele IX-XVIII) / 56
Testul nr. 10 / 65
Testul nr. 11 / 67
Testul nr. 12 / 70
- V. Statul român modern: de la proiect politic la realizarea României Mari (secolele XVIII-XX) / 72
Testul nr. 13 / 88
Testul nr. 14 / 91
Testul nr. 15 / 93
- VI. România postbelică. Stalinism, național-comunism și disidență anticomunistă. Construcția democrației postdecembriste / 96
Testul nr. 16 / 106
Testul nr. 17 / 108
Testul nr. 18 / 110
- VII. Spațiul românesc între diplomație și conflict în Evul Mediu și la începuturile modernității / 113
Testul nr. 19 / 124
Testul nr. 20 / 126
Testul nr. 21 / 129
- VIII. România în concertul european: de la *criza orientală* la marile alianțe ale secolului XX / 131
Testul nr. 22 / 142
Testul nr. 23 / 144
Testul nr. 24 / 147
- IX. România în perioada „războiului rece” / 149
Testul nr. 25 / 155
Testul nr. 26 / 157
Testul nr. 27 / 160
- Teste finale / 163
Răspunsuri / 241

I. Romanitatea Românilor în viziunea istoricilor

A. Etnogeneza românească

În condițiile marilor mișcări de populații de la sfârșitul mileniului al III-lea î. Hr. s-au format popoarele indo-europene din care făceau parte și tracii care erau "cei mai numeroși după inzi" – (Herodot). Tracii s-au divizat în două ramuri: tracii sudici și ramura nordică, geto-dacii, care erau numiți de greci, geți, și de romani, daci.

Geto-dacii s-au organizat politic. În secolul I î. Hr., sprijinit de marele preot Deceneu, Burebista (82-44 î. Hr.) a unificat uniunile de triburi luând ființă statul. Romanii au căutat să-și impună controlul asupra coloniilor grecești vest pontice, pentru a avea acces la resursele zonei și pentru a beneficia de o poziție strategică avantajoasă.

După Burebista statul s-a divizat în "patru, apoi cinci părți" (Strabon). Granițele Romei s-au apropiat de Dacia. În anul 46 d. Hr. Dobrogea a intrat sub stăpânire romană fiind integrată în provincia Moesia. Mai târziu, în anul 86 d. Hr., Moesia a fost organizată în două provincii: Moesia Superior și Moesia Inferior. Atacuri ale dacilor la sud de Dunăre au avut loc în timpul împăraților Vespasian (69-79 d. Hr.) și Domițian (81-96 d. Hr.).

Decebal (87-106 d. Hr.) a refăcut unitatea statului dac. S-a confruntat cu armatele trimise de împăratul Domițian în anii 87-88 d. Hr. Prin pacea din anul 89 d. Hr. Dacia a devenit regat clientelar Romei. După ce tronul Imperiului Roman a fost ocupat de Traian (98-117 d. Hr.), statul dac a fost considerat o amenințare. De asemenea bogățiile Daciei au reprezentat o atracție pentru romani. În urma războaielor din anii 101-102 și 105-106 Dacia a devenit provincie romană.

Romanizarea a fost cel mai important proces istoric din perioada stăpânirii romane prin care civilizația romană a pătruns în toate compartimentele vieții provinciei cucerite. În Dacia și Dobrogea romanizarea a fost dirijată de Imperiul Roman. "Sigiul Romei" (N. Iorga) l-a reprezentat popoarele neolatine. Nașterea acestora a fost rezultatul romanizării. Retragera armatei și a administrației romane din Dacia în vremea împăratului Aurelian (270-275) a avut implicații deosebite, determinând modificări de ordin economic, demografic și social – politic. Influența romană s-a extins după retragerea aureliană (271-275 d. Hr.) și asupra dacilor liberi; unii dintre aceștia au pătruns în fosta provincie.

Etnogeneza românească. A fost rezultatul unui lung proces etno-lingvistic desfășurat în vechea vatră traco-geto-dacă:

- *prima sinteză etno-culturală* a fost cea daco-romană. Dacii s-au supus de bunăvoie romanilor (Dio Casius). Sinteza daco-romană a fost posibilă ca urmare a continuității dace sub stăpânirea romană. Ca dovezi ale acesteia menționăm numeroase așezări, toponime (Drobeta, Napoca, Apulum), hidronime (Alutus, Maris, Samus, Donaris).

- *a doua sinteză etno-culturală* a constat în asimilarea migratorilor. Retragera aureliană a demonstrat trăinicia procesului romanizării. După 271 romanitatea s-a extins cuprinzând și dacii liberi (Crișana, Maramureș, mare parte a Moldovei și în unele perioade o parte a Munteniei). Continuitatea daco-romană este probată de descoperirea a numeroase unelte, morminte inscripții, etc. Se mențin legături permanente cu romanitatea sud-dunăreană. Continuitatea este atestată pentru această perioadă și prin mărturii scrise (Priscus Panites - *Istoria goșilor*, secolul al V-lea).

Singura structură administrativă autonomă care s-a menținut, după 271, a fost obștea sătească. Din mai multe obști s-au creat uniunile de obști – numite de N. Iorga "romanii populare". Liantul spiritual al daco-romanilor a fost reprezentat de creștinism. Obiectele paleocreștine din secolele II-III d. Hr. sunt puțin numeroase datorită persecuțiilor la care au fost supuși adepții noii religii. Eusebiu din Cezareea atestă evanghelizarea Scythiei (Dobrogei) în secolul I d. Hr. de către Sfântul Apostol Andrei. Dezvoltarea creștinismului în lumea daco-romană a cunoscut un ritm alert după 313 când Constantin cel Mare, prin Decretul de la

Mediolanum (Milano), a acordat libertate creștinilor. Arianismul a avut succes în rândul germanilor, iar la daco – romani s-a dezvoltat un creștinism de factură populară și de orientare niceeană. Acesta a fost impulsionat de misionari veniți din Dobrogea cunoscut bastion al confesiunii niceene încă din timpul împăratului Valens. Descoperiri de obiecte creștine sunt numeroase în secolul al IV-lea: opaițe, cruci, potire, monumente romane creștinate. De menționat este fragmentul de candelabru, *Donariul de la Biertan* (jud. Sibiu), cu inscripția "*Ego Zenovius votum posui*", descoperit în secolul al XVIII-lea (1780).

În zona nord-dunăreană, în mileniul I al erei creștine, s-au perindat numeroase populații migratoare (goții -vizigoții și ostrogoții-, hunii, gepizii, avarii, slavii, bulgarii). După 271 daco-romanii au conviețuit cu migratorii. Goții prezenți la nord de Dunăre au fost alungați de huni după 376. Gepizii, după prăbușirea puterii militare a hunilor, în 454, s-au așezat în vestul Banatului, Crișana, Transilvania nordică și centrală. Slavii, plecați din vestul Ucrainei și zona Niprului s-au așezat în fosta provincie Dacia în secolele V-VI. În Dobrogea stăpânirea Imperiului Roman de Răsărit s-a menținut până în anul 602.

Revenirea stăpânirii romane la nord de Dunăre, cel puțin în zonele de lângă fluviu a avut loc în timpul lui Dioclețian (284-305), Constantin (306-337) și Iustinian (527-565), acesta din urmă fiind și autor al unor acte normative, *Novellae*. Dobrogea a devenit provincie separată în timpul lui Dioclețian (Scythia Minor, cu capitala la Tomis). În secolul al VII-lea Imperiul Roman de Răsărit cunoaște un intens proces de grecizare devenind Imperiul Bizantin.

Conținutul limbii române

Procesul de etnogeneză s-a desfășurat în special la nord de Dunăre dar și la sud, încheindu-se la sfârșitul secolului al VIII-lea. Asemenea altor popoare ale Europei, spaniolii, portughezii, francezii, italienii, românii vorbesc o limbă romanică formată pe baza latinei populare vorbite în Imperiul Roman. Procesul de romanizare lingvistică și culturală din secolele II-III d. Hr., când spațiul nostru geografic a făcut parte din provinciile Dacia și Moesia, a avut o mare intensitate astfel că limba latină a pătruns în zonele urbane, dar și în cele rurale. Când împăratul Aurelianus a retras stăpânirea romană din Dacia idiomul latin era predominant. După pătrunderea slavilor la sud de Dunăre (602), ca urmare a părăsirii *limes-ului* danubian de către romani, grupurile de păstori romanici s-au retras spre părțile muntoase, aceștia fiind cunoscuți mai târziu cu numele de vlahi sau aromâni. Trecerea slavilor la sud de Dunăre a dus la ruperea romanității nord-dunărene de cea sudică.

Adstratul slav a avut pentru romanitatea răsăriteană același rol ca cel germanic pentru romanitatea apuseană. În secolele IX-X slavona a devenit limbă liturgică și de cancelarie. În momentul pătrunderii slavilor la nordul și sudul Dunării se crează o realitate etno-lingvistică care n-a putut fi modificată. După ce Imperiul Roman a devenit Imperiul Bizantin iar limba greacă a devenit limbă oficială și în contextul relațiilor Imperiului cu formațiunile politice din Peninsula Balcanică a avut loc fragmentarea comunităților vorbitoare de limbă latină așa încât fiecare s-a dezvoltat diferențiat de fondul original latin. În secolele IV-VIII limba latină vulgară, vorbită de daco-romani s-a transformat în limbă protoromână. Exemplu este expresia *Torna, torna fratre* menționată în lucrarea *Chronografia*, din secolul al IX-lea a lui Theofanes Confesor. Majoritatea cuvintelor care desemnează activități specifice agriculturii, viticulturii, grădinăritului, creșterii animalelor, termenii militari, provin din limba latină; termenii de bază ai creștinismului provin, de asemenea, din limba latină.

B. Romanitatea românilor în viziunea istoricilor

Romanitatea desemnează un spațiu care cuprinde popoarele romanice. Romanitatea românilor înseamnă descendența romană a românilor, latinitatea limbii române, unitatea de neam a românilor, păstrarea esenței romane în datini și obiceiuri. Există dialecte ale limbii române: - dialectul daco-român (vorbit în România, Republica Moldova precum și în comunitățile românești din țările vecine: Ucraina, Ungaria, Serbia, Bulgaria);

- dialecte sud-dunărene: aromân, istro-român, megleno-român.

În limba română există unele diferențe materializate în *graiuri*. Limba română literară s-a format în secolul al XIX-lea din graiul muntenesc și prin contribuția operelor literare din Moldova.

Substratul autohton (traco-dacic) este reprezentat de aproximativ 200 cuvinte și reprezintă 10% din lexicul limbii române. Ele desemnează animale (mânz, viezure, barză), plante (mazăre, brad, gorun), îmbrăcăminte (brâu, pânză), noțiuni legate de familie (copil, băiat, moș, prunc), legate de locuință (vatră, gard, brazdă, mal, pârâu), unelte (grapă, mătură, cârlig), părți ale corpului (buză, grumaz) etc. Aceste cuvinte se conjugă și se declină la fel ca cele latine.

Stratul roman (cca. 1500 de cuvinte de bază) reprezintă cca 80% din lexicul limbii române. Se pot construi în limba română fraze numai din cuvinte latine, dar nu se pot construi nici propoziții numai din cuvinte slave.

Adstratul slav. Exemple de cuvinte slave: Dâmbovița, Bistrița, cneaz, târg, vamă, stareț, jude, găscă, plug, seceră etc.

În izvoarele medievale români sunt desemnați cu numele de vlahi. La originea denumirii se află un trib celt (volcae), amintit de Caesar în "*De Bello Gallico*". De aici termenul a fost preluat de germani. Neamurile germanice i-au numit walch, cum numeau toate popoarele vorbitoare de limbă latină. Germanii îi numeau pe italieni walcher. Slavii venind în contact cu germanii, în secolul al IX-lea au împrumutat acest termen. Vlah înseamnă un străin, vorbind o limbă romanică. Metodiul îi numește pe italieni wlachi. Există mai multe variante: *vlah* la bizantini și slavii sudici; *voloh* la slavii răsăriteni; *valachus* la lumea romano-catolică; *blach* sau *olah* la unguri. Folosirea acestor denumiri dovedește încheierea etnogenezei. Români s-au numit întotdeauna români de la romanus. Memoria populară a păstrat tradiția ascendenței romane: de aici denumirea de *Bădica Traian* în legătură cu unele sărbători, cum ar fi, spre exemplu, Anul nou.

a) Primele izvoare istorice despre români:

Români sunt atestați de descoperiri arheologice din secolele VII-XI, Brateiu (jud. Sibiu), Poian (jud. Covasna), Alba Iulia. Bizantinii acordau atenție teritoriilor locuite de români deoarece aveau interes în exercitarea controlului sau stăpânirii acestora. Pe de altă parte ei au fost atenți la repetatele incursiuni ale migratorilor. În acest context apar informații importante despre români la granița dintre mileniul I și al II-lea.

- secolul al VII-lea – tratatul militar bizantin "*Strategikon*", scris de împăratul Mauritius – denumește, pentru prima dată, populația de la nord de Dunăre cu termenul de romani;

- secolul al IX-lea – geograful Moise Chorenati – "*Geografia armeană*" – numește "*țara necunoscută ce-i zic Balak-Valahia*";

- cronică turcă "*Oğuzname*" vorbește de o țară a vlahilor ("*Ulak-ili*") iar locuitorii - "*ulakes*";

- Constantin al VII-lea Porfirogenetul (912-959), în lucrarea "*Despre administrarea imperiului*" spune despre români că "*aceștia se mai numesc și romani pentru că au venit din Roma și poartă acest nume până în ziua de azi*" în opoziție cu bizantinii pe care-i numește ai "*romei*";

- Vasile al II-lea Macedoneanul (976-1025) îi numește pe români într-o scrisoare din anul 980 cu numele de vlahi. Îi menționează din nou în 1020.

- secolul al XI-lea – Kekaumenos, în lucrarea "*Sfaturi și povestiri*" îi amintește pe vlahi (români), pe cei care trăiau în apropierea Dunării (S. Dunării) și pe Sava (*Saos*);

- secolul al XI-lea – geograful persan Gardizi în tratatul, "*Podoaba Istoriilor*" referindu-se la români îi așează între slavi (bulgari), ruși și unguri, între Dunăre și "*un munte mare*" probabil Munții Carpați.

- secolul al XII-lea – Ioan Kynnamos (secretar al împăratului Manuel Comnenul), în lucrarea "*Epitome*", descriind o campanie a împăratului împotriva maghiarilor (1167) spune despre vlahi "*se zice că sunt coloni veniți de demult din Italia*";

- corespondența lui Ioniță cel Frumos (1197-1207) și Papa Inocențiu al III-lea (sec. al XIII-lea) menționează legătura etnică a românilor cu Roma și mândria românilor de a avea o astfel de origine;

b) Românii văzuți de occidentali:

Secolele XII-XIII

- Anonymus (*Gesta Hungarorum* – scrisă pe la 1200) – menționează, că la venirea maghiarilor (896-898), au găsit în spațiul intracarpatic "slavii, bulgarii și blahii, adică păstorii romanilor";

- Simon de Keza în cronica "*Gesta Hunnorum et Hungarorum*", scrisă în secolul al XIII-lea, menționează că la venirea hunilor în Panonia, în vremea lui Attila, locuitorii orașelor (*civitates*) s-au înapoiat în Italia dar vlahii care erau "păstorii și agricultorii acestora" au rămas de bună voie și erau în Pannonia.

- Afirmarea romanității românilor în Evul Mediu a fost influențată de apariția statelor medievale, care au constituit cadrul favorabil de afirmare a românilor și a religiei lor. Ofensiva otomană în secolul al XIV-lea pune în pericol creștinătatea din această zonă a Europei. S-au organizat *cruciadele târzii* la care au participat românii și în aceste condiții occidentali au fost interesați de romanitatea acestora. Umaniștii au fost preocupați de Antichitatea clasică și de vestigiile acesteia. De aici preocuparea față de români, ca urmași ai romanilor.

Secolul al XV-lea

- Poggio Bracciolini – este primul umanist italian care afirmă originea romană a românilor și continuitatea acestora de la Traian. Și-a argumentat afirmațiile cu dovezi culese din spațiul românesc fiind un bun cunoscător al limbii latine.

- Flavio Biondo a fost secretar apostolic. Referindu-se la românii, pe care i-a întâlnit la Roma, spunea că "invocau cu mândrie originea lor romană".

- Enea Silvio Piccolomini – devenit Papa Pius al II-lea (1458-1464) – a contribuit cel mai mult la răspândirea teoriei despre originea latină a românilor, în lucrarea "*Cosmografia*" (1501). A cules informații de la călugării dominicani și franciscani; ideea originii latine a românilor afirmată de acesta a intrat în circuitul științific european.

- Filipo Buonaccorsi, consilier la curtea regală polonă, a călătorit în Moldova unde a aflat despre "*descendența românilor din coloniștii romani*".

- Știri despre români au fost întâlnite și la atenianul Demetrie Chalcocondil stabilit în Italia în preajma cuceririi Constantinopolului (1453) și la fratele (sau vărul) său Laonic Chalcocondil care cunoștea originea românilor, numindu-i *daçi* pe cei din nordul Dunării și *vlahi* pe cei din sud. El a depășit gândirea medievală, a revenit la teoria antică elină, care identifică limba cu neamul.

- Antonio Bonfini – umanist italian care a trăit la curtea maghiară (sec al XV-lea) arăta în lucrarea "*Decadele*" că "din legiunile și din coloniile duse în Dacia de Traian și ceilalți împărași s-au tras românii, iar limba lor este romană și pentru care românii s-au luptat fiind la ea mai mult decât la propria ființă".

Secolul al XVI-lea

A marcat răspândirea Renașterii, a Reformei religioase, începutul expansiunii europene după descoperirile geografice, A reprezentat și apogeul Imperiului Otoman, instaurarea dominației acestuia și știrbirea autonomiei Țărilor Române. În acest secol a apărut tiparul și scrisul în limba română.

- Jan Laski, episcop de Gnezno, vorbind în Conciliul de la Lateran, (1514) despre Moldova, a semnalat originea romană a populației ei "căci ei sunt oșteni de odinioară ai romanilor".

- Francesco della Valle – în lucrarea "*Însemnări despre originea, obiceiurile și orașele românilor*" (1532) a fost primul cărturar care a reprodus o propoziție în limba română: "*Știți Romanest*" (știți românește); el spune despre limba română că este puțin deosebită de limba italienilor.

Puşcariu, Nicolae Drăgan, Emil Petrovici). Trebuie menţionat de asemenea Adolf Armbruster cu lucrarea *Romanitatea românilor. Istoria unei idei*, apărută în 1972 şi reeditată în 1993.

- Poziţii asemănătoare au avut şi o serie de istorici străini precum Th. Mommsen, J. Jung, C. Patsch, L. Homo, Paul Maekendrick.

După Al Doilea Război Mondial, când atât în Ungaria, cât şi în România au devenit state satelite ale URSS, s-a susţinut teoria stalinistă despre " *caracterul imperialist*" al stăpânirii romane şi despre rolul civilizator al slavilor. Istoricul Mihail Roller a orientat studiul spre evidenţierea rolului Statului kievean în formarea statelor medievale româneşti (*Istoria României*-1947). În condiţiile îndepărtării de Moscova aceste idei au fost abandonate.

După venirea la putere a lui Nicolae Ceauşescu s-a declanşat o operaţiune amplă de reînviere a sentimentului naţional. În acest context au fost reevaluate contribuţia limbii latine şi a civilizaţiei romane la cristalizarea civilizaţiei româneşti. Destul de repede au apărut teorii care combăteau elementul roman ca fiind " *asupritor*" exagerându-se rolul elementului autohton geto-dac. S-a susţinut de către unii că limba dacă şi nu cea romană a stat la baza etnogenezei sau că poporul român era deja format în momentul cuceririi romane, de aici deosebirea dintre limba română şi celelalte limbi romanice. În anii 1980 întâlnim o dispută acerbă, naţionalistă, între istoricii români, maghiari şi bulgari aducându-se drept dovezi descoperirile arheologice. În lipsa celor scrise izvoarele arheologice sunt foarte importante însă ele nu pot da răspuns întrebărilor legate de originea şi limba vorbită de purtătorii acestei civilizaţii.

- După 1989 istoriografia a adus echilibru în problema romanităţii românilor. Lucian Boia, în lucrarea *Istorie şi mit în conştiinţa românească* (1996) arată că *singura raportare la origini este oferită de limbă*.

Testul nr. 1

I. Marcaţi litera corespunzătoare răspunsului pe care îl consideraţi corect:

1. Geto-dacii sunt ramura nordică a tracilor fiind de origine:
a) germanică; b) celtică; c) slavă; d) indo-europeană,
2. Statul dac devine stat clientelar Romei în timpul împăratului:
a) Caesar; b) Vespasian; c) Domiţian; d) Traian.
3. Stăpânirea romană în Dacia a încetat în timpul împăratului:
a) Hadrian; b) Traian; c) Constantin; d) Aurelian.
4. Dintre migratori influenţele cele mai mari în cadrul etnogenezei româneşti au avut:
a) vizigoţii; b) hunii; c) slavii; d) maghiarii.
5. În Republica Moldova se vorbeşte dialectul:
a) aromân; b) istro-român; c) moldovenesc; d) daco-român.
6. Împăratul Traian a domnit între anii:
a) 98 – 117 d. Hr., b) 87 – 106 d. Hr.,
c) 81 – 96 d. Hr., d) 82 – 44 î. Hr.
7. Românii sunt numiţi *olahi* sau *blachi* de către:
a) ruşi; b) polonezi; c) unguri; d) bizantini.
8. Primul umanist transilvănean care a susţinut în lucrarea *Hungaria* unitatea de neam, de limbă şi obiceiuri a românilor a fost:
a) Johannes Honterus; b) Nicolaus Olahus;

c) Andrei Huszti;

d) Lucretius Toppeltinus.

9. Dacia a devenit provincie romană în anul:

a) 89 d. Hr.;

b) 87 d. Hr.;

c) 102 d. Hr.;

d) 106 d. Hr.

10. Cronica turcă Ogüzname menționa despre:

a) țara *Balak-Valahia*;

b) țara vlahilor (*ulak-ili*);

c) români, localizați între Dunăre și un *munte mare*. d) *românii, păstorii romanilor*.

II. Analizați conținuturile enunțurilor și marcați:

a) dacă ambele enunțuri sunt adevărate și există o legătură cauzală între ele;

b) dacă ambele enunțuri sunt adevărate, dar nu există o legătură cauzală între ele;

c) dacă primul enunț este adevărat, iar al doilea este fals;

d) dacă primul enunț este fals, iar al doilea este adevărat.

11. În vremea împăratului Traian, Dacia a fost considerată o amenințare la adresa Imperiului Roman; în urma a două războaie Dacia a fost cucerită și transformată în provincie romană.

12. Retragera stăpânirii romane, în 271-275, în timpul împăratului Domițian, a avut consecințe negative asupra Daciei; după 271 influența romană s-a extins și asupra dacilor liberi.

13. Adstratul slav a contribuit la formarea limbii române ca urmare a prezenței slavilor în acest spațiu geografic; după 602 slavii s-au așezat la nord de Dunăre.

14. Mihai Viteazul a realizat prima unire politică a românilor; Ștefan Szamosközi a afirmat inițial că românii erau urmașii romanilor, iar după 1600 și-a schimbat părerea.

15. Stolnicul C. Cantacuzino în *Istoria Țării Românești* subliniază că la baza etnogenezei se află elementul slav; Dimitrie Cantemir a scris *Descrierea Moldovei*.

16. *Supplex Libellus Valachorum* a fost un program politic al românilor ardeleni care se baza pe romanitate, vechime și continuitate; în 1781 a apărut lucrarea lui Robert Roesler care susținea teoria imigraționistă.

17. În perioada interbelică școala istorică românească elaborează opere istorice importante pentru înțelegerea etnogenezei românești; în această perioadă se afirmă istorici precum Al. D. Xenopol, Vasile Pârvan, Nicolae Iorga, Gheorghe Brătianu, ș: a

18. Cercetarea arheologică a avut un rol important în clarificarea problematicei etnogenezei românești; A.D. Xenopol a dat o ripostă argumentată lui Roesler.

19. Ideea romanității românilor a determinat în timp controverse, unele dintre acestea urmărind alte scopuri decât cele științifice; Dimitrie Cantemir a fost un precursor al curentului latinist.

20. Instaurarea dominației habsburgice în sec. al XVIII-lea în Transilvania, marchează apariția teoriei imigraționiste; Franz Sulzer era ofițer în armata austriacă.

III. Marcați litera corespunzătoare ordinii cronologice pe care o considerați corectă:

21. A. Apariția primului stat dac.

B. Războiul dintre daci și statul roman condus de Domițian.

C. Instaurarea stăpânirii romane la nord de Dunăre.

a) ABC;

b) BCA;

c) CAB;

d) ACB.

22. A. Începutul domniei lui Traian.

B. Sfârșitul domniei lui Decebal.

C. Împăratul Aurelian retrage din Dacia armata și administrația.

a) CBA;

b) ABC;

c) BAC;

d) CAB.

23. A. Țeritoriile de la nord de Dunăre intră sub stăpânire romană în timpul lui Constantin.
 B. Dobrogea este organizată ca provincie separată sub numele de Scythia Minor.
 C. Provincia Dacia este abandonată de romani.
 a) ABC; b) BAC; c) CBA; d) CAB.
24. A. Granița dunăreană a Imperiului Roman se prăbușește sub presiunea slavilor.
 B. Stăpânirea romană se retrage din Dacia.
 C. Vasile al II-lea îi numește pe români *vlahi*.
 a) ABC; b) BCA; c) BAC; d) CBA.
25. A. Grigore Ureche referindu-se la români spune că *de la Râm ne tragem...*
 B. Nicolaus Olahus scrie lucrarea *Hungaria*.
 C. Stolnicul Constantin Cantacuzino scrie *Istoria Țării Românești*.
 a) ABC; b) BAC; c) BCA; d) CBA.
26. A. Ștefan Szamosközi scrie epitaful *Nero Versus*.
 B. Ioan Lucius (Lučič) spune că românii nu sunt de origine romană.
 C. S-a încheiat domnia lui Mihai Viteazul.
 a) ABC; b) BCA; c) BAC; d) CAB.
27. A. Inochentie Micu elaborează un program de emancipare a românilor.
 B. Este lansată *teoria imigraționistă*.
 C. Robert Roesler scrie lucrarea *Studii românești. Cercetări cu privire la istoria veche a României*.
 a) ABC; b) BCA; c) CAB; d) CBA.
28. A. Slavii au pătruns la sud de Dunăre.
 B. A început domnia lui Aurelian.
 C. Stăpânirea romană a încetat în Dacia.
 a) ABC; b) BCA; c) CBA; d) CAB.
29. A. Goții au fost alungați din zona de la nord de Dunăre.
 B. S-a prăbușit puterea militară a hunilor.
 C. Dobrogea a fost organizată ca provincie separată (Scythia Minor).
 a) ABC; b) BAC; c) BCA; d) CAB.
30. A. Geto-dacii s-au organizat, pentru prima dată, politic.
 B. S-au format popoarele indo-europene.
 C. Atacurile dacilor la sud de Dunăre la începutul domniei lui Domițian.
 a) ABC; b) ACB; c) BAC; d) CBA.

Testul nr. 2

- I. Marcați litera corespunzătoare răspunsului pe care îl considerați corect:
1. Herodot spune că erau *cel mai numeroși după inzi*, referindu-se la:
 a) geți; b) traci; c) greci; d) celți.
2. Împăratul Domițian a domnit la Roma între anii:
 a) 82-44 î. Hr.; b) 87-106 d. Hr.; c) 81-96 d. Hr.; d) 98-117 d. Hr.
3. Denumirile așezărilor Drobeta, Napoca, Apulum sunt:
 a) romane; b) grecești; c) dace; d) celtice.